

En ny tid lyser over alle jordens topper

Taler

Vidkun Quisling

Dato

17 mai 1943

Omstendigheter

10 års-dagen for NS stiftelse

- 1 Ethvert tidsrom i et folks historie rommer på en gang en avslutning og en begynnelse, en høst og en våronn. Innhøstningen av fruktene av tidligere virksomhet, og såing av det nye som skal modnes i kommende tid.
- 5 Særlig utpreget blir dette i en tid som ikke bare er vanlige trappetrin i slektenes vindeltrapp, men en epoke, et vendepunkt i tiden, et skille mellom historiens perioder hvor en gammel tidsalder slutter, og en ny historiens tidsalder begynner.
- 10 De 10 år vi i dag minnes fra Nasjonal Samlings stiftelsesdag 17. mai 1933 til 17. mai 1943 er en epoke i ordets sterkeste betydning - et tideverv.

- I erkjennelsen av at vi sto på terskelen til en ny tid, og at epokegjørende begivenheter foresto i nær framtid, valgte jeg for 10 år siden med hensikt 17. mai
- 15 til å legge fram oppfordringen til å organisere vår nasjonale samlings- og fornyelsesbevegelse. Det var ikke nettopp meningen å helle ny vin på gamle krukker. Men nasjonaldagen måtte dog fylles med nytt innhold. Den hadde tapt enhver levende forbindelse med det som den skulde være minnedag om. Men den var dog Norges nasjonaldag og frihetsdag. Og den sto fremdeles som et
 - 20 historisk symbol på en hendøende tidsalders idéer.

- Jeg så en dyp mening i at den bevegelse som skulde bære fram den nye tid i Norge, trådte offentlig og organisert fram nettopp på denne dag. Nasjonaldagen skulde erobres for den nye tid. Det skulde bringes til uttrykk at vel er vår
- 25 bevegelse radikal og revolusjonær. Den går til bunnen i tingene, ødelegger gamle former og skaper nye, medfører omkastning av tilvante idéer og tilegnelse av helt nye forestillinger. Men på samme tid skal den også, og i framtreddende grad, være

30 bevarende og gjenfødende, holde en organisk sammenheng i vårt folks utvikling
og tradisjoner, og føre det tilbake til dets evige livsgrunnlag og naturgitte
livslinjer. Idet vi tar hensyn til den moderne utviklings krav og muligheter,
skulde vi søke Norges framtid på det grunnlag og på de linjer hvor dets store
fortid lå.

35 For øvrig er det i dag ikke bare et 10-års jubileum vår bevegelse kan feire. Strengt
tatt og med full rett er det et 25-års jubileum.

Som ung offiser i Russland i 1918, under inntrykket av den første verdenskrig
og av den russiske revolusjon, utformet jeg de tanker og grunnsetninger som
40 den dag i dag i alt vesentlig utgjør vår bevegelses idémessige grunnlag og
innhold. Ansikt til ansikt med krigen og revolusjonen fikk jeg et overveldende
inntrykk av at hele vår sivilisasjon var havnet i den største krise i hele sin historie.

45 Med en naturlovs nødvendighet vilde den kapitalistiske og kristne verden bryte
sammen i den materialistiske kommunisme, hvis man ikke fant fram til positive
rådbøter.

Verdenskrigen og bolsjevikrevolusjonen var bare de ytre uttrykk for den uhyre
50 gjæring som var kommet inn i verden. Kommunismen var ikke noe spesifikt
russisk fenomen. Det var et internasjonalt, historisk betinget
utviklingsfenomen, i direkte nedstigende linje fra reformasjonen og den franske
revolusjon, et forfallsfenomen i hele vår kulturkrets, og samtidig et falskt middel
mot den moderne verdens sykdom: en verdenssammensvergelse ledet av jøder,
55 som utnytter folkenes nød og deres trang til og krav på rettferd, framskritt og
åndelig som politisk, sosial og økonomisk nyordning. Kommunismen uten
maske var en klar og dødelig fiende av alle våre germanske livsverdier, de som
også bærer hele den européiske kultur og alle Europas nasjonale folkesamfunn.
Kommunismens seier vilde være døden for vår kultur og sivilisasjon. For
60 Norden i særdeleshet og dermed for Norge innebar denne utvikling også at den
gamle fare fra øst no dukket opp igjen i en ny og langt verre form.

Å formulere teoretisk de prinsipielle politiske rådbøter mot denne farlige
utvikling var ikke vanskelig, når man forsto sin tid og hadde sine nasjonale
65 følelser og sine raseinstinkter i behold.

Lær folk å forstå den historiske kjensgjerning at den nordiske folkeætt og det germanske innslag i andre folkeætter har skapt Europa, og gjennom det også de samfunn som Europa har grunnlagt hinsides havet, og du har lagt det meste av grunnen for alt som skal følge og for å vinne over denne verdenskrisen.

Det var utviklingens uomgjengelige krav at de germanske folk, og helst hele Europa, måtte stå sammen mot den verdensfare som trakk opp i øst. I motsetning til den gjengse oppfatning dengang, ikke minst i Russland, at bolsjevismen var et krigsintermesso, som vilde være likvidert i løpet av ganske kort tid, var min mening at her var virkelig en verdensrevolusjon satt i gang, og det i mer enn en betydning av dette ord. De germanske folk i Europa burde etter min mening møte den kommende katastrofe og på en eller annen måte gå inn for en germansk nyordning i Russland, som jo opprinnelig var en nordgermansk statsdannelse, og gjenvinne Russland for den europeiske sivilisasjon. Det mellomfolkelige samarbeid som en blir nødt til å drive i vår tid, burde i første rekke bygge på samarbeid mellom de germanske folk. Vegne til den nye organisasjon av verden og Europa som det var så meget tale om skulde komme etter forrige verdenskrig, måtte gå gjennom en samling av de germanske folk. En slik utenrikspolitikk vilde også trygge Norges stilling i verden og bedre enn noe annet gi det norske folket de utviklingsmuligheter det tilkommer som det folk hvor de germanske urkilder og raseverdier er bevart renest og sterkest.

For det annet er kommunismen den gjennomførte materialistiske livsanskuelse, menneskesamfunnene organisert på totalt materialistisk grunnlag. Kommunismen går således på et vis til roten av tingene, og menneskene har tydd til kommunismen fordi de tydelig så at den gjør det. Men skal man overvinne den jødisk-materialistiske ånd i dens to utforminger, liberal-kapitalismen og kommunismen, må en bygge på en idealistisk livsanskuelse som går dypere enn til å se på verden som en dampmaskin og på mennesket som et slumpeverk av stoffet, hvis liv utelukkende er bestemt av økonomiske faktorer.

På dette dobbelte grunnlaget - germansk rasebevissthet og idealistisk livssyn - måtte tidens to store tanker, nasjonalitetstanken og solidaritetstanken, forenes i en nasjonal sosialisme med bevaring av individets rett, det private tiltak og den private eiendomsrett. Vi måtte få et fast styre som kunde organisere nasjonen til samlet innsats på tvers av partipolitikk og klassekamp og forene det nasjonale og det sosiale ideal.

Det moderne samfunn kunde heller ikke fortsatt leve og arbeide under et foreldet finansielt system som splittet folket mer og mer i kapitalister og eiendomsløse lønns- og renteslaver, og førte nød med seg som et uunngåelig resultat, permanent arbeidsløshet og periodiske nedgangstider med all deres elendighet og lidelse, og som hvis det ble tillatt å fortsette, vilde ende i en katastrofe. Midt i overfloden av mat og andre livsfornødenheter led masser av mennesker savn og nød fordi de manglet pengar til å betale med, og i sin hjelpeløshet heller ikke hadde noen sjanse til å tjene dem ved nyttig arbeid, som det dog var fullt opp av, hvis det bare ble ordentlig organisert. De umåtelige tekniske framskritt og vitenskapens anvendelse i landbruk, industri og samferdsel vilde muliggjøre alminnelig velstand, hvis det ikke var for et hemmende økonomisk og finansielt system. Derfor måtte kapitalismen og pengenes makt brytes, arbeide settes i høgsetet, de menneskelige muligheter og landets naturrikdommer fullt utnyttet ved ærlige og kloke reformer.

Dette var hovedpunktene i de refleksjoner som jeg i 1918 i Russland gjorde meg om tingene, og som jeg delte med den derværende handelsråd ved Norges legasjon, noværende finansminister Prytz.

Dette var begynnelsen til Nasjonal Samling.

Men først etter at jeg i slutten av 1929 kom tilbake til Norge, kunde jeg for alvor ta fatt på oppgaven og sette bevegelsen ut i livet. Jeg hadde hele tiden, avbrutt av kortere tjenstgjøring heime, vært bundet av mitt arbeid ute og hadde også i høyeste grad vært opptatt av å studere det russiske spørsmål.

Dessuten var det meg ganske klart, særlig etter hva jeg så i Russland, at saken ikke bare var et rasespørsmål og et politisk, sosialt og økonomisk spørsmål, men som alt verdenshistorisk i sin kjerne et spørsmål om menneskets hele forhold til tilværelsen. Og den side av saken fanget min største interesse.

Jeg fulgte riktignok med oppmerksomhet utviklingen heime, og det med stigende bekymring. For jeg så klart og kjente godt den katastrofe som truet.

Jeg håpet imidlertid i min utlendighet at det var andre som heime vilde ta opp arbeidet for å gjenreise Norge. Særlig satte jeg min forhåpning til Fridtjof Nansen, og jeg vilde da stå ham bi også i dette arbeid. Flere ganger talte jeg med ham om disse ting. I særlig grad så også Nansen Norges sak i sammenheng med

det germanske, europeiske og russiske problem, og han hadde jo også i særlig grad forutsetningen for å gjøre en stor innsats her. Våren 1930 døde imidlertid Nansen, og jeg så at det var min plikt ikke igjen å reise ut som opprinnelig tenkt, men å bli heime, selv ta saken opp i Norge, og å vie den all min kraft.

150

Fedrelandet var i fare, og en nordmanns plass var i Norge. Jeg tok fatt på arbeidet og skrev så først: «Russland og Vi» som foruten en grundig gjennomgåelse av det russiske spørsmål, inneholdt isprengt i teksten, et helt program for den nødvendige nyordning.

155

Dernest begynte jeg sammen med en del meningsfeller å organisere en bevegelse på det samme grunnlag under navn av «Nordiske folkereisning i Norge». Ordet «nordisk» var her å forstå i rasemessig og ikke i geografisk betydning. Ideen med navnet var at dette var den særlige norske nasjonale bevegelse, og at den skulde søke forbindelse med eller gi impuls til lignende bevegelser i de andre germanske land og i land med nordisk raseinnslag.

160

Organisasjonen skulde foreløbig ikke være noe politisk parti, men en bevegelse på tvers av eller utenom de vanlige partier. Retningslinjer (program med kommentarer) og lover ble vedtatt på konstituerende møte i Oslo 17. mars 1931. Organisasjonsarbeidet var så vidt kommet i gang, da jeg kort etter ble kalt til forsvarsminister i bonderegjeringen, og dermed offisielt måtte stille arbeidet med Folkereisingen i bero. I min politiske virksomhet hadde jeg dens retningslinjer fortsatt fast for øye.

170

De to år som forsvarsminister var da også i virkeligheten en hard innledende kamp for gjennomføringen av Nasjonal Samlings program.

Ved Menstad i juni 1931 måtte jeg som forsvarsminister stoppe det kommunistiske revolusjonsforsøket i Norge. 7. april 1932 hadde jeg et avgjørende oppgjør i Stortinget med kommunismen, etterfulgt av den såkalte Quisling-sak, hvor så vel Arbeiderpartiet som Kommunistpartiet ble grundig avslørt og i betydelig grad lammet i sitt fort satte omstyrtningsarbeid. Og vi sto foran en kanskje avgjørende vending i tingenes utvikling, da det våren 1933 lyktes partipolitikerne, som begynte å føle grunnen svikte under seg, snart å sette bevegelsen midlertidig ut av spillet ved å fjerne hele den regjering hvor jeg var det farlige medlem. Forsøket på å nå Nasjonal Samlings mål gjennom det forutsetningsvis nasjonalt innstilte Bondepartiet var strandet. Bondepartiet -

175

180

185 også et klasseparti hadde ikke den nødvendige klarhet og den indre kraft til å gjennomføre disse oppgaver.

Det gjensto ingen annen utveg enn å organisere et nytt nasjonalt samlingsparti for å få kjempet fram de nødvendige reformer.

190

Den 10. mars 1933 vedtok derfor ledelsen i den Nordiske Folkereising å omdanne bevegelsen til politisk parti under navn av Nasjonal Samling.

Og den påfølgende 17. mai, i dag for 10 år siden, offentliggjorde jeg min
195 «Oppfordring til Nasjonal Samling» med et program som var en aktualisert variasjon av de gamle ideer og av Folkereisingens retningslinjer. Det er for øvrig ganske kuriøst at det endelige navn på bevegelsen, etter en rekke diskusjoner om hva barnet skulde hete, ble det navn som jeg for 25 år siden i Petrograd hadde satt som betegnelse over de første utkast til en bevegelse som i dag har makten i
200 Norge, og som så avgjørende har grepet inn i vårt folks skjebne: Nasjonal Samling.

Den 28.-29. januar 1934 ble partiets prinsipielle program lagt fram og godtatt på partiets første riksmøte i Oslo og har siden ikke vært endret.

205

Jeg vil ikke her gå nærmere inn på utviklingen i alle disse forløpne kampens år. Men jeg vil på denne minnedag rette en oppriktig og hjertelig takk til alle kampfeller som har kjempet standhaftig med i bevegelsens rekker og som har holdt ut gjennom alle vanskeligheter inntil vi brøt igjennom, og som fremdeles
210 boller ut, og vil holde ut inntil døden. En særlig takk vil jeg rette til de gamle kampfeller som helt fra bevegelsens begynnelse har vært trofast med i disse ti lange år. Når vi, kamerater og kampfeller, ser tilbake på disse begivenhetsrike år, så fulle av alle slags omskiftelser, av onde og gode dager, av kamp og strid, av motgang og medgang, men mest det første, så må vi vel si at det er en særdeles
215 merkelig, ja en fristes til å si en skjebnebestemt utvikling. Men i særlig grad tror jeg at vi ved et slikt tilbakeblikk må sanne riktigheten av de ord Fredrik den Store skrev i slutten av historien om sin store kamp for fedrelandets frihet og framtid: «Die Standhaftigkeit ist es allein, was in den grossen Geschichten aus Gefahren zu erretten vermag.» Standhaftighet og utholdenhet er det som i de
220 store ting alene orer til målet. I hele vår bevegelses historie ser man, at vi, på tross av alt, urokkelig har fulgt en konsekvent linje. Den viser også vegen framover. Blikket framover skal også denne minnedag først og fremst være viet.

225 La oss først se litt på forholdene innenriks.

I hver periode i den historiske utvikling ytrer seg en bestemt framherskende tendens, en trang til en viss nyordning som streber etter å bli virkeliggjort og som kjennetegner tiden. Utvikling og framskritt beror nettopp på at det i hver
230 slik periode ytrer seg en bestemt bevegelse i menneskesinnene og i folkene for å virkeliggjøre visse mål. Og så, i neste periode, kommer en streben mot andre mål. Menneskeånden og samfunnene er under en stadig utvikling og nettopp denne kamp mellom motsetningene, mellom gammelt og nytt, bidrar til å fremme utviklingen.

235

Den må være åndelig blind eller forblindet som ikke ser at den ledende tendens i Europa i det 19. århundre - slik som det også tydelig kom til uttrykk på Eidsvoll i 1814 og i hele Norges historie århundret framover, var oppgjøret mellom fyrstemakt og folkesuverenitet. Å grunne all offentlig makt bare på
240 nasjonalsuvereniteten - folkestyret - det var den nye tids politiske prinsipp. Og de fleste andre indre motsetninger hang sammen med dette og med den parallelt løpende økonomiske utvikling til industri- og finanskapitalisme.

Etter som folkestyret og kapitalismen setter seg igjennom (hos oss skjedde dette i
245 den siste menneskealder før den første verdenskrig, 1884-1914) trer en ny tendens tydeligere og tydeligere fram: Tendensen henimot statskapitalisme og proletariatets diktatur. Samtidig ser vi hvorledes kombinasjonen av folkestyre, kapitalisme (pengevelde) og den stadig mer og mer omsegripende individualistiske, materialistiske livsinnstilling leder til at samfunnet søndres og
250 splittes opp.

Folkestyret utvikler seg til en ødeleggende kamp mellom stridende økonomiske og politiske interessegrupper, en utvikling som bare kunde føre til de mest tragiske følger, til oppløsning og nasjonal katastrofe, og i sin fortsettelse til
255 nasjonens utslettelse og folkets trelldom under vestens jødepengevelde eller østens jødebolsjevisme. I Norge førte det til 9. april, som samtidig satte stopp for denne utvikling.

Men det er denne avbrutte linje de norske emigrantklikkene i Sverige og
260 England akter å gjenoppta sammen med de hjemlige jøssinger og bolsjeviker, når Norge engang er «befriidd». Eller som herr Nygaardsvold uttalte i et foredrag i

265 London for fjorten dager siden: «Etterkrigsproblemene kommer til å bli mange og store samt vanskelige å løse. Freden må ikke finne oss like uforberedt som krigen gjorde. Først og fremst må den såkalte nyordningen og hele nazismens vesen og mentalitet sopes ut av landet!»

270 Nygaardsvold er riktignok en stor børste. Men foreløbig er det han og hele hans vesen og følge som er sopt ut av landet. Eller som det heter i Norrønakvadet:

«Mangt som før var bredt og mektig

Minket no, og bort det bares.»

275 Og det er vår oppgave å fortsette rengjøringen så grundig og å befeste nyordningen slik, at det under ingen omstendigheter er noen som helst sjangse hverken for London til igjen å sette sin danske generalagent på Norges trone, eller for Moskva til igjen å få sine menn i Norges riksstyre - ei heller for den jødiske generalagent herr Levy Rensburger Hamburger Hambro til å gjenoppta
280 sin så brått avbrutte geschäftige amerikanskorientalske virksomhet i landet vårt.

Nei, en ny tid lyser over alle jordens topper!

285 Og den største styrke for oss i Nasjonal Samling er nettopp at vi arbeider for å gjennomføre og befeste i det norske folkesamfunn, den nasjonalsosialistiske nyordning som denne nye tid krever, og som både er i pakt med utviklingens krav og med det som folket vårt trenger og i virkeligheten attrår.

290 Ta vårt program og se på våre programposter! Var det tomme valgløfter, valgagn? Kan ikke enhver overbevise seg om at våre programposter er harmoniske og integrerende ledd i en ny og bedre samfunnsordning som er klarsynt og forutseende satt opp og som no konsekvent og med uimotståelig kraft etter hvert settes ut i livet. Deres gjennomføring gir grunnlaget for at det norske folk kan berge seg gjennom krigens på kjenning og vanskeligheter, og
295 lover rik velstand for alle når disse vanskelige nøds- og krigstider engang er forbi.

300 Tross alle vanskeligheter som krigen og forholdene for øvrig legger i vegen, har vi i løpet av 2 ½ år gjennom ført en rekke av de nødvendige og i vårt program bebudede reformer og omlegginger i statens og samfunnets ordning og styre,

foruten alle de særlige tiltak som krigssituasjonen har krevd.

305 Etter at Norges Næringssamband no er satt ut i livet, gjenstår i forbindelse med den organisatoriske nyordning av stat og samfunn ikke vesentlig annet enn en Arbeidets lov, og denne lov foreligger ferdig utarbeidet. Dermed skulde praktisk talt det organisatoriske grunnlag være skapt. Det gjenstår detaljer og finpusning - og så fortsatt å fylle og gjennomstrømme hele den nasjonale organisme med den rette ånd og livskraft.

310 Vårt program som vi siden det ble framlagt ikke har forandret en tøddel i, og som vi ikke på noe punkt har sviktet eller vil svikte, er en garanti for vår faste vilje til å skape rettferdige og gode samfunnskår for alle landsmenn så snart krigsforholdene tillater.

315 Er det alt dette Nygaardsvold vil sope ut av landet?

Hva er det egentlig disse folk vil?

320 Hva er det de har tenkt seg å innføre når de har slått i hjel nazistene og «sopt» ut nyordningen?

Russiske tilstander med en gang? Eller foreløbig bare den gamle partipolitikken, klassekampen, lockoutene, streikene, arbeidsløsheten og Dagbladet - og så
325 Aronstam, Cohn, Fein, Glick, Goldberg, Goldenheim, Goldfart, Goldwasser, Levenstein, Levinson, Nachtstern, Nathan, Rabinowitz, Rosenblum, Rubinstein, Salomon, Steinsaphir, Weinstock og Moses Apelsin tilbake med Hambro i spissen? Jeg er av den mening at slike reaksjonære bestrebelser ikke bare strider mot den utviklingen kraft og streben som ligger i tiden, og mot
330 Norges livsinteresser. De strider også mot det norske folks virkelige vilje og mot kjensgjerningen sannhet, mot det som no skal og må skje med det norske folk, mot tidens bydende krav, de som det er Nasjonal Samlings oppgave å fylle og få hele det norske folk til å fatte - og å fylle.

335 Således har hver tid sin streben og sitt ideal. Den er et uttrykk for det som er verdensviljens krav i utviklingen, og den som vil utrette noe positivt for verden og for sitt folk må forstå sin tid, gjøre seg dens oppgave klar, og så av all kraft arbeide for det som kan synes er nødvendig og som ens overbevisning og samvittighet tilsier.

345 Dette gjelder i minst like stor grad forholdet folkene og statene seg imellom som de indre forhold. Og da de utenrikspolitiske forhold i slike tider som no helt dominerer de indre forhold, må vi framfor alt med hensyn til Norges plass i verden forstå vår tid, vilde det som er godt og riktig, og gjøre det som er klokt.

350 Det 17. og 18. århundre var preget av dannelsen av de européiske stormakter. I det 19. århundre var det statenes fortsatte utvikling på nasjonalitetsprinsippets grunn som var den framherskende tendens, det som utviklingen strebet etter å virkeliggjøre. Hver stat og hvert folk var opptatt med å konsolidere, utbygge og utvide sin egen nasjonalitet, men 17. mai er jo nettopp vår hjemlige merkedag for den européiske epoke. Norges nasjonale frihets- og selvstendighets dag. Og hele forrige århundre var jo for Norges vedkommende fylt av kampen for å fullende i forhold til Sverige det nasjonale frihetsverk fra 17. mai 1814.

355 Samtidig ser vi en annen verdensprosess gå gjennom alle den nyere tids århundrer : verden oppdages og erobres, og stormaktene strir om å dele verden mellom seg.

360 Således forberedes overgangen til en ny verdensperiode, i hvilken verdensmakter danner seg og holder oppgjør med hverandre. Samtidig vokser fram nye store makter utenfor Europa, i Amerika og Østen.

365 At det 20. århundres dominerende tendens i utenrikspolitikken er organiseringen av slike verdensmakter, deres innbyrdes kamp om eksistens og livsrom for sine folk, og deres sluttlige konstituering og innordning i en ny verdensordning, kan det ingen tvil være om. Det er av avgjørende betydning å innse klart denne grunnleggende kjensgjerning og å innrette seg klokt og beslutsomt deretter, hvis det norske folk skal kunne sikre sin framtidige
370 nasjonale eksistens, sin nasjonale frihet og selvstendighet, og landet vårt få sin rette plass og gjøre seg gjeldende i omveltningene og nyskapningen i vår tid, og ikke bli satt sjakk-matt eller bli helt knust i dette verdensoppgjøret.

Hvilke er disse verdensmakter?

375 Foruten Japan og China i det fjerne østen, er det Amerikas Forente Stater, det britiske verdensrike og Sovjet-Samveldet, og mellom disse det nye Europa under Tysklands førerskap. De iberiske stater på begge sider av Atlanterhavet med sine

380 umåtelige og rike landområder kunde - forbundet i en eller annen form - også danne en verdensmakt. Riktignok måtte de søramerikanske stater da vise en sterkere nasjonal selvstendighetskraft kontra England og dollarimperialismen enn de hittil har gjort.

385 Like overfor disse historiske kjensgjerninger er det et samvittighets- og skjebnespørsmål for enhver nordmann dette:

Hva skal Norge gå inn for?

390 Dette spørsmål er ikke besvart med det som kanskje ligger de fleste nordmenn på leppene: «For Norges frihet og selvstendighet. Punktum.» Og det fordi at Norges virkelige frihet og selvstendighet nettopp er avhengig av dette spørsmåls riktige løsning.

395 Også emigrantregjeringen og de hjemlige jøssinger foregir iallfall å kjempe for Norges frihet og selvstendighet. Men hva er det de vil oppnå ved sin saboterende politikk, som i virkeligheten bare tjener London og Moskva, de angelsaksiske og bolsjevikiske verdensmakter og engasjerer Norge som et engelsk eller russisk lydrike?

400

Hvis det kunde tenkes at deres politiske bestrebelser skulde få overtaket i det norske folk uten i forbindelse med et avgjørende tysk nederlag, så vilde resultatet uvegerlig bare være at Tyskland ble nødt til å gjøre Norge til et tysk protektorat, og at Norge for en uoverskuelig framtid, kanskje for alltid, mistet sin frihet.

405 Hvis derimot våre motstanderes politikk skulde lykkes ved at Tyskland tapte krigen, så vilde dette i og med Tysklands nederlag etter all menneskelig beregning bety at Norge helt eller delvis ble erobret av Russland og bolsjevisert. I beste fall vilde det innebære at Norge etter først å ha vært skueplassen for en stor og ødeleggende invasjon, vilde bli en hovedkrigsskueplass for et kommende oppgjør mellom Amerika-England og Sovjet-Russland, et oppgjør som ikke vilde la vente lenge på seg, når disse allerede no rivaliserende verdensmakter sto ansikt til ansikt etter at Tyskland var slått ut.

410

Vi undervurderer ikke Amerikas, Englands og Russlands styrke, eller den internasjonale jødemakten. Heller ikke undervurderer vi våre norske motstandere. Men selv om en forutsatte at deres hensikter var redelige, og at de mente det beste for det norske folk - hva en for manges vedkommende har all

415

grunn til å betvile - så var og er deres politiske feil uhyre.

420

De angrer no høylydt at de før krigen forrådde forsvaret.

Men de angrer for sin egen vanskjebnes skyld, og ikke fordi de ved sin
forbryterske dumhet og forsømmelse satte hele Norges liv og framtid på spill.

425

Heller ikke betenker disse folk at det ikke bare var deres forsømmelse med
hensyn til forsvaret, men hele deres politikk, innenriks og utenriks, som var en
eneste stor dumhet og en eneste stor forbrytelse mot Norge og mot det norske
folk, dets fortid, notid og framtid. De ikke bare ødela forsvaret, men de trakk
Norge inn i krigen.

430

Er det noen grunn til å tro at folk som har gjort seg skyldig i slike uhyrlige
politiske feilgrep og forsømmelser, no plutselig skulde se klart og gjøre det
riktige? Så meget mindre som det om emigranter er en gammel erfaring at de
glemmer alt og lærer ingenting, likesom at blinde bakstrevere er de ulykkeligste
ledere av en nasjons liv i et stort tidsskifte, og om våre hjemlige motstandere må
en vel si at deres holdning virkelig er preget av den fortvilede og fanatiske
fasthengen ved noe som de ser dømt til å gå under, den fullstendig forskruede
innstilling som nettopp er særmerket på den som i en nyskapningens tid ikke
forstår verden og sin tid, og i sin blindhet styrter seg selv og sitt land i ulykke.

440

Slike folk må en ikke overlate et folks skjebne, men uskadeliggjøre. De som ikke
kan beveges til å omvende seg eller være lojale, blir også uskadeliggjort. Og våre
motstandere burde innse at de ikke lenger kan unndra seg disse alternativer.

445

Men når emigrantklikken i London fråtser i sadistiske fantasier om den hevn de
skal ta her hjemme over «nasistene», så kan vi bare råde dem til ikke å selge
fellen før bjørnen er skutt, og å se til at de ikke selv blir hengt, slik som de også så
vel fortjener.

450

Emigrantregjeringen er for øvrig no satt helt ut av spillet annet enn som et
redskap for den engelsk-russiske politikk, hva Hambro og Nygaardsvold også
selv høyt klager over. Med urette. Disse folk har virkelig ingen rett til å beklage
seg.

455

De har aldri vært annet enn agenter for fremmede makter.

Selv uten hensynet til politisk klokskap og til Norges livsinteresser er det imidlertid uhyrlig at nordmenn ute eller hjemme vil understøtte de
460 amerikanske, engelske og bolsjeviske verdensmaktens bestrebelser på å ødelegge Europa, verdenskulturens sentrum, for å fremme

Englands tradisjonelle splitt- og hersk-politikk, Amerikas bestrebelser for økonomisk å trellbinde Europa og Russlands røde imperialisme, for ikke å tale
465 om hevnlysten og verdenserobringsplanene til den internasjonale jødedom som behersker alle disse tre verdensmakter.

I det 16. og 17. århundre vakte det uhyre forargelse i hele kristenheten at Frankrikes «allerkristelige» konger gang etter gang allierte seg med de vantro
470 tyrkere for at disse kunde falle Frankrikes daværende tradisjonelle motstander, Østerrike, i ryggen. Det kan ikke antas at moralen (eller intelligensen) har gjort framskritt siden den gang. Hva skulde ellers verden i vår tid si til at England og Amerika allierer seg med den blodige bolsjevismen for å komme Europa og de germanske folk til livs?

475 Herunder var det no ikke engang Frankrikes hensikt å la tyrkerne ødelegge Tyskland. Men da skulde den franske konge opptre som kristenhetens eneste beskytter mot de vantro, disponere over Tysklands keiserkrone og bli Europas herre.

480 På samme måte kan en kanskje innrømme at Amerika og England ikke går så langt som å ha til hensikt å la hele Europa bolsjevisere, skjønt det er no jødernes hensikt, og det er dem som trekker i trådene i Amerika og England. Men la være at de engelske og amerikanske makthavere, som enkelte tror, bare vil bruke
485 Russland til å knekke Tyskland, for så, likesom Ludvig XIV, å opptre som Europas beskytter og herrer. Selv om det var så, så vet vi at de ikke makter å spille den rolle når Tyskland først er slått. Hvorledes skulde de kunne stanse de røde millionarmer hvis Tysklands krigsmakt ikke kunde det? Bolsjevismen vilde gå sin blodige og ødeleggende gang, både over Skandinavia og Rhinen mot
490 Atlanterhavet.

Hvor kynisk umoralske og hvor avmektige de angelsaksiske verdensmakter er like overfor dette fryktelige problem, viser til fulle deres holdning til morderne i Katyn-skogen og de polsk-russiske stridigheter, og til de baltiske småstaters og
495 Finnlands skjebne.

Til all lykke også for vårt folk, kan vi imidlertid ha en begrunnet forvisning om en annen utgang på tingene. Det er framtidens hemmelighet om Englands veg
500 blir den nasjonale sosialisme eller kommunismen som det no så raskt glir mot. Men dette kan vi være trygge på: de franske kongers fine tyrkerplan strandet under Wiens murer og ved prins Eugens seire over tyrkerne. På samme måte vil Churchills og Roosevelts planer strande ved at Tyskland og dets forbundne knuser de røde arméer i Russland. Denne seier vil være en skuffelse også for
505 Nygaardsvold og jøssingene, men den vil redde Europa og Norge.

Den konkrete kjensgjerning som vi bør holde fast, er at det egentlige Europa, fra Nordishavet til Middelhavet, fra Atlanterhavet til langt inn i Russland i dag faktisk allerede er forenet - 350 millioner européere i en samlet blokk, hvis
510 ressurser no totalmobiliseres for Europas frihetskrig, enten til våpeninnsats eller i arbeidsinnsats. Denne kjensgjerning borger for Europas og nyordningens endelige seier. Og å utvikle denne av krigen framtvingne foreløbige sammenslutning av Europa videre til et fast og fritt forbund av de europeiske nasjoner, med en germansk blokk som kjerne, et stort europeisk
515 fastlandsforbund som kanskje etterhånden utvides til å omfatte også Russlands forskjellige folk, altså Europas endelige konstituering som verdensmakt i nyordningens tegn, det må være målet for enhver god germaner og nordmann og synes også å være den dypere mening i dette gigantiske verdensoppgjør.

520 Et resultat stikk motsatt hensikten og håpet til de amerikanske, engelske, bolsjevikiske og jødiske krigshissere som slapp denne grufulle storkrigen løs på menneskeheten.

Mine kampfeller!

525 Historien viser at ethvert stort tidsskifte berører ikke bare det enkelte européiske folk, men hele Europas historiske liv. Europa er en enhet. Det ser vi gang etter gang i historiens løp. Som eksempler kjent for alle vil jeg bare nevne reformasjonen og den franske revolusjon hvis bølger også så sterkt overskyllet
530 vårt eget land så fjernt i nord. Revolusjonens idéer og innflytelse er jo nettopp markert ved 17. mai 1814. Og no ligger hele Europa på ny i fødselsveen til en ny tids virkeliggjørelse. Igjen et bevis på at vår verdensdel er en verdenshistorisk enhet som streber etter å bli virkeliggjort også politisk.

Vær forvisset om at ut av denne store gjæring og fare vil denne gang framgå en fornuftig ordning i Europa. Utviklingen har før gang på gang prøvet, men på falske veger. Men no endelig tvinger den seg fram på en veg som fører til målet:

540 Europas ening og samling under de germanske folks førerskap.

Den gang da Europa alene var verdenshistoriens skueplass, mente man å kunne utlede den hovedlov for dets liv at Europas frihet og uavhengighet alltid i lengden hevdet seg mot forsøk på et ensidig og voldelig overherredømme. No
545 når hele verden er blitt historiens skueplass, må en lignende lov gjelde for hele verdens liv. Ikke kan det være forsynets mening at Europas nasjoner skal bukke under for eller gå opp i et jødebestemt anglo-amerikansk eller russisk verdensherredømme, hva enten det benevnes The Commonwealth of God, Salomons Tempel, Atlantic Charter, United Nations eller
550 Verdenssovjetrepublikken. Vi må trøstig stole på at Europas folk vil kunne hevde sin frihet og uavhengighet som en selvstendig verdensmakt blant verdensmaktene.

Men for at det skal skje, må Europas fastland organiseres i frie, føderative former
555 omkring et fast fellesskap av de germanske folk. Et splittet Europa kan ikke stå seg mot de kolosser av verdensmakter som er vokst fram på sidene av det. I særdeleshet ikke mot et bolsjevikisk Russland, hvis menneskehav vokser med 3-4 millioner om året. Med all sin gamle kultur vil Europa og dermed de nordiske stater gå til grunne hvis ikke de germanske folk i Europa finner hverandre og vår
560 verdensdel samles og organiseres på tvers av sneversynte nasjonale særinteresser som blir absurde og uholdbare når de hindrer sikringen av selve nasjonens livsinteresser. Nøyaktig som det enkelte land går til grunne, hvis det ikke nasjonalt samles og organiseres på tvers av person-, parti- og klasseinteresser.

565 Det er min overbevisning at det er på denne veg vi også må søke Norges framtid, og at vi også på den veg vil nå vårt nasjonale mål:

Et fritt, stort og lykkelig Norge hvis nasjonale eksistens virkelig er sikret.

570 Det nasjonale frihets- og selvstendighetsideal er ikke virkeliggjort bare med at en snakker om det. Vi må finne den riktige veg til å gjøre det til en realitet og en trygget realitet.

575 Derfor må vi forstå tidens lov og gjøre våre nasjonale bestrebelser til ett med
bestrebelsen for germansk og européisk samling. Jo mer tyngde vi legger i denne
innsats og i innsatsen for den européiske uavhengighetskamp, som også er
Norges uavhengighetskamp desto mer fremmer vi Norges sak, så vel politisk
580 som økonomisk og kulturelt, og det både til gagn for verden og oss selv. Som
den kjente russiske ministerpresident Witte allerede omkring århundreskiftet
uttalte til en av Tysklands ledende statsmenn:

«De tenker på et Europa som ikke spiller sitt beste blod og sin velstand i
innbyrdes strid mellom enkelte nasjoner, som ikke er en befestet leir hvor hvert
585 land vokter på sin nabo, med ett ord, et Europa som utgjør bare en politisk
enhet, et eneste stort rike. Da vilde vi naturligvis alle være rikere, sterkere og nå
en høyere kultur, og Europa vilde, istedenfor å ruineres under kampens byrder, i
sannhet bli verdens herskerinne.»

590 I det européiske storrom, som for øvrig målt i tidsavstand ikke er større enn et
mellomstort europeisk land var for 100 år siden, vil det norske næringsliv og det
norske kulturliv finne uanede muligheter til å utfolde seg, - det samme gjelder de
enkelte nordmenn som vil få et utvidet virkefelt så vel ute i Europa som på
hjemlig grunn.

595 Vår industri, våre fiskerier og vår skipsfart for eksempel vil, trass i øket
økonomisk verdenskonkurranse bli sikret et stort og stabilt marked.

Jeg kan nevne at det bl.a. allerede er under virkeliggjørelse et industriprosjekt som
600 det alene vil gi vårt land en sikker årlig eksport på flere hundre millioner kroner,
og det av et eneste produkt hvortil råstoffene og framstillingskraften hittil har
ligget unyttet i Norges natur.

Jeg kunde nevne flere lignende eksempler på hvorledes den européiske
605 nyordning vil gagne Norge. Men jeg vil bare peke på at slike økonomiske
kjensgjerninger og det at landets indre utbygging ikke lenger vil bli herjet av
partipolitikk, pengetenking og arbeidskonflikter, kommer sammen til kraftig å
øke Norges økonomiske makt og skape stadig voksende nasjonal velstand. Og i
vårt nasjonalsosialistiske program og samfunnssyn ligger garantien for at denne
610 velstand ikke vil komme bare enkelte til gode, men hele folket, og i første rekke
tjene til å løfte det arbeidende folks materielle, sosiale og kulturelle kår. En mer
rettferdig fordeling av eiendom og livets goder, og å lage det slik at flest mulig

kan eie noe, et hjem, en gård, en bedrift, sin bankkonto osv., det er jo nettopp
615 vårt sosiale program. Det er også en sikker vaksine mot den røde pest og det
beste grunnlag for det som må være hovedformålet for en riktig norsk politikk:

En sterk og sunn nasjon.

620 Arbeiderbevegelsen strebet ut over landets grenser for å vareta arbeiderklassens
interesser og skape et nytt og bedre samfunn og tryggere mellomfolkelige
forhold. Hvorfor skal da ikke også vi søke ut over landegrensene for å vareta hele
folkets livsinteresser og bygge et nytt Norge i et germansk samarbeid, i et nytt
Europa?

625 Den innflytelse som det norske folk i begynnelsen av sin historie utøvde på den
européiske utvikling overgås ikke av noe annet européisk folk. Hvorfor skal vi,
som et særpreget germansk folk, ikke på ny kunne gjøre en stor innsats, likesom
vi til en viss grad også gjorde det i forrige århundre under vår forbigående
630 nasjonale gjenoppblomstring? Det har alltid vært et særkjenne for nordmennene
at de har særlige evner til å gjøre seg gjeldende blant andre nasjoner. De mest
typiske eksempler er nordmannerne i Austrveg og Vestrveg og i moderne tid
nordmennene i Amerika.

635 Å føre Norge inn i et germansk statsforbund på den plass som det tilkommer i
Europa og dermed skape den eneste mulige sikkerhet for en stor framtid for det
norske folk, i det ser jeg min historiske oppgave. På dens virkeliggjørelse tror jeg,
og for mitt folks liv og framtid kjemper jeg. Det er min faste overbevisning at
mitt livsverk, som alltid har vært å tjene mitt folk, her vil finne sin fullbyrdelse.

640 Vi har Adolf Hitlers ord for at Norge har en stor framtid og en særlig oppgave å
fylle i det nye Europa. Og jeg har hans ord for at Tyskland i den kommende
germanske og européiske nyordning ikke har noen tanke på å kreve mer av
Norge enn absolutt nødvendig for våre to germanske folks felles interesser og
645 for Europas sikkerhet, og at nyordningen i Europa, hvis form enno ikke kan
fastlegges, skal bygge på de enkelte folks nasjonale egenart og frie utvikling.

Kampfeller!

650 Vegen ligger også her klar foran oss! La oss gå den med kraft og besluttsomhet.
Men én ting må overalt være bestemmende:

No gjelder det først og fremst å vinne krigen!

655

Vi må alle være besjelet av den samme innsikt i tingene og den samme vilje til total innsats som har bragt tusener av våre kamper frivillig til fronten.

Vårt hjerte av nidkjærhet luer,

660

kast oss på bålet som ved,

bare slekterne tender derav.

665 Mine kamerater og kamper i Nasjonal Samling!

Jeg har no søkt å peke på enkelte hovedmomenter i den verdenshistoriske tid som vi og vårt folk gjennomlever, hovedmomenter som i alle disse år har vært bestemmende for Nasjonal Samlings kamp og fortsatt må være det.

670

Verdensutviklingen har gjennom de siste århundrer og på alle livets områder styrt mot dette store verdensoppgjør og no løst seg ut i dette Ragnarokk, i denne store tvekamp mellom en jødisk betont verdensutvikling og de nordisk bestemte europeiske folks motaksjoner for å redde sine dyreste verdier og sikre sitt framtidige liv.

675

Skulde en nordmanns plass i denne storstrid være tvilsom?

Men store oppgaver stiller denne store tid til vårt slektledd av det norske folk i dette avgjørende vendepunkt i Norges historie. Skal disse nasjonale oppgaver

680

kunne løses, kreves en kampdyktig, revolusjonær-organisasjon, disiplinert og slagkraftig, offervillig og utholdende, med sterke, sunne og skapende idéer i pakt med tiden.

Det var dannelsen av en slik organisert bevegelse som min oppfordring i dag for ti år siden først og fremst gjaldt. Og utviklingen i disse ti år har også gang på gang understreket nødvendigheten herav.

685

Hva vilde Norge vært i dag uten Nasjonal Samling? Og hva vilde Norges framtid være uten Nasjonal Samling?

690

Vi behøver bare å stille oss dette siste spørsmål for å være klar over at i dag må oppfordringen til Nasjonal Samling lyde mer inntrengende enn noensinne.

695 Nasjonal Samling er jo en sterk bevegelse, uten sammenligning den sterkeste politiske organisasjon som Norge noensinne har hatt. Og vi har makten i staten og i så godt som alle faglige og andre upolitiske organisasjoner.

Men ett skal vi på denne minnedag være klar over: Nasjonal Samling er
700 drivkraften i hele det nasjonale gjenreisingsarbeidet, og Nasjonal Samling kan aldri bli sterk nok, for jo sterkere Nasjonal Samling er, desto sterkere er Norge.

Og derfor skal vi på denne minnedag love hverandre å gjøre Nasjonal Samling stadig sterkere og sterkere, ikke bare tallmessig, men framfor alt med hensyn til
705 kvalitet, og alltid sette bevegelsen gjennom overalt uten tanke på egen vinning eller tap!

Aktivitet! Aktivitet! Energisk og utholdende beslutsomhet! Det er oss, hver enkelt av oss det kommer an på! Det er vi som har ansvaret for Norges skjebne!
710

Jeg retter denne appell til hver enkelt av dere i denne tusentallige forsamling av gamle prøvede kampfelles og jeg retter den til alle dere kampfeller utover lande som no gjennom radioen er med i dette møte.

715 Jeg vil slutte med de ord som et av Riksforsamlingen mest framragende medlemmer, Christian Magnus Falsen uttalte på Eidsvoll 17. mai 1814:

Skal vi tape motet enno før banen er rett begynt, selv dra vår bestemmelse i tvil?

720 Nei! La oss stille oss våre forfedres eksempel for øynene, og erindre at kraft, mot og enighet overvinner alle vanskeligheter! La oss erindre, hva vi er vårt fedreland, vår ære, oss selv og våre etterkommere skyldig!

725 La oss ikke handle således at våre barn og barnebarn skulde forbanne vårt minne!

Gjennom oppofrelse og farer skal vi kanskje kjempe oss fram til det store mål,

men herlig vil lønnen være, og stort vil vårt navn bli i historiens årbøker!

Kilde

Vidkun Quisling: "Mot nytt land. Artikler og taler 1941-1943", NS Rikspropagandaledelse 1944.

735

Emner

Jubileumstale, Kommunisme, Krig, Kristendom, Nazisme, Radiotale

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/en-ny-tid-lyser-over-alle-jordens-topper>

740

745

750

755

760

765